

สัตว์เป็นเพื่อน ไม่ใช่อาหาร

คำสอนเก่าแก่ของชาวกรีกกล่าวว่า ผู้คนไม่ล่ากวางมูสอย่างไม่มีสำนึก กวางมูสจะมอบตัวเองให้กับผู้คนเฉพาะในยามที่จำเป็นจริง ๆ เรื่องนี้ไม่ใช่แค่ตำนาน แต่เป็นคำแนะนำ มันบอกเราว่าสัตว์ไม่ใช่ของเราก่อนที่จะหยิบใช้ตามใจชอบ พวกเขาคือเพื่อนของเรา เมื่อพวกเขามอบชีวิตของตน มันคือของขวัญ และของขวัญนั้นเรียกร้องความกตัญญู ความกตัญญู และความยับยั้งชั่งใจ

ประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติเคยเข้าใจสิ่งนี้ มานานหลายศตวรรษ เมื่อสัตว์ไม่ใช่สัตว์ที่ได้มาทุกวัน เมื่อผู้คนเริ่มตั้งถิ่นฐานในวิถีเกษตรกรรม สัตว์เป็นเพื่อนร่วมในการเอาชีวิตรอด พวกมันให้ทั้งนม ไข่ และแรงงาน ชีวิตของพวกมันได้รับการปกป้อง เว้นเสียแต่ในฤดูหนาวที่หนาวเหน็บที่สุด หรือในงานเฉลิมฉลองที่หายากเมื่อชุมชนต้องการงานเลี้ยง เมื่อสัตว์นั้นหายาก และจึงเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ การกินมันหมายถึงการให้เกียรติต่อน้ำหนักของการเสียสละ

แต่เราหลงทางไป เมื่อความมั่งคั่งเพิ่มขึ้น เมื่อสัตว์เปลี่ยนไป มันกลายเป็นสัญลักษณ์ของสถานะ สินค้า วิธีการแสดงอำนาจ มันไม่ใช่ของหายากอีกต่อไป แต่กลายเป็นเรื่องธรรมดา กระนั้น การต่อต้านก็มีอยู่เสมอ แม้ในช่วงรุ่งเรืองของยุคเรอเนซองส์ในยุโรป ลีโอนาร์โด ดา วินชี ประกาศว่าเขาจะไม่ทำให้ร่างกายของเขาเป็น “สุสานสำหรับซากศพของสัตว์” การปฏิเสธของเขาไม่ใช่แค่ความแปลกประหลาด มันคือจุดยืนทางศีลธรรม เขาเห็นในสิ่งที่คนอื่นมองข้าม: ชีวิตที่ถูกพรากไปอย่างไม่มีสำนึกคือชีวิตที่ไม่ได้รับการเคารพ

ประเพณีอื่น ๆ ก็ถ่ายทอดความจริงนี้เช่นกัน พุทธศาสนาวางความเมตตาเป็นศูนย์กลางของการปฏิบัติตนของมนุษย์ ไม่ใช่แค่ต่อมนุษย์ แต่ต่อสิ่งมีชีวิตทุกชนิด การกินสัตว์คือการขยาดความทุกข์ทรมาน ทำให้ตัวเองผูกพันกับความเสียหายมากขึ้น การงดเว้นคือการปฏิบัติ **อหิงสา** การไม่ใช้ความรุนแรงในทางปฏิบัติ คำสอนนี้สอดคล้องกับเรื่องราวของชาวกรีก: ชีวิตจะต้องไม่ถูกพรากไปอย่างไม่มีคิด

โลกสมัยใหม่ส่วนใหญ่ละทิ้งภูมิปัญญานี้ไปแล้ว ในช่วงภาวะเศรษฐกิจตกต่ำครั้งใหญ่และสงครามโลกครั้งที่สอง ผู้คนกลับปฏิบัติต่อเนื้อสัตว์ราวกับเป็นของล้ำค่า จัดสรร และไม่เคยสูญเสียเปล่า แต่เมื่อสงครามสิ้นสุดลง ความหิวโหยถูกแทนที่ด้วยความอุดมสมบูรณ์ และความยับยั้งชั่งใจหลักทางให้กับความฟุ่มเฟือย การบริโภคเนื้อสัตว์พุ่งสูงขึ้น อาหารหนักหน่วง เศรษฐกิจกลายเป็นอุตสาหกรรม และสัตว์สูญเสียความมีเกียรติที่เหลืออยู่ พวกมันไม่ได้ “มอบตัวเอง” อีกต่อไป พวกมันถูกผลิต ถูกขยายพันธุ์ และถูกฆ่าอย่างมหาศาลเกินหยิ่งถึง

พันธสัญญานั้นถูกทำลาย ความเคารพสลายไป ความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์และสัตว์กลายเป็นการแสวงหาประโยชน์

นี่คือเหตุผลที่ฉันเป็นมังสวิรัต มันไม่ใช่เรื่องแพชั่นหรือกระแส มันเกี่ยวกับจริยธรรม มันเกี่ยวกับการรับฟังเสียงที่เตือนใจเรา—ผู้อาวุโสชาวกรีก ศิลปินยุคเรอเนซองส์ พระภิกษุชาวพุทธ—ว่าสัตว์ไม่ใช่สินค้า แต่เป็นเพื่อน หากฉันไม่จำเป็นต้องพรากชีวิต ฉันก็ปฏิเสธที่จะทำ ร่างกายของฉันจะไม่เป็นสุสาน

สัตว์เป็นเพื่อน ไม่ใช่อาหาร การใช้ชีวิตตามความจริงนี้คือการฟื้นฟูความเคารพในสิ่งที่มันสูญเสียไป มันคือการให้เกียรติต่อภูมิปัญญาของผู้ที่มาก่อนหน้าเรา มันคือการปฏิเสธอุตสาหกรรมที่สร้างขึ้นจากความทุกข์ และมันคือการยืนหยัดเพื่ออนาคตที่กวางมูสยังคงเดินอย่างอิสระ ที่ของขวัญของมันหายากและศักดิ์สิทธิ์ ไม่ใช่เรื่องธรรมดาและถูกใช้ในทางที่ผิด